

съветъ, заема мѣстото му и съ вещина разглежда новото дѣло на врачанския читалищенъ съюзъ, което е теглене на нови бразди на лична и обществена просвѣта. Следъ това последваха лекциитѣ: — азъ чета „Сжщностъ и значение на читалищата“, д-ръ П. Куновъ — „Водата като основа на живота“, агрономътъ г. Н. Монковъ — „Земедѣлие и наука“.

Каква мила, каква смислена аудитория! Всичко е обърнато въ слухъ — ни най-малкия шумъ, ни най-слабото движение. И оня, който стои горе — на трибуната — чувствава, че свещено-действува.

Лекциитѣ се изредиха безъ прекжсване, безъ умора. Тѣ се свършиха при буря отъ ржкоплѣскания. Лектори и слушатели едва не се разцѣлуваха.

Но, на страна чувствата. Прѣжитѣ, непосредственитѣ резултати — това, което иде веднага по стжпкитѣ на лекциитѣ, то е което радва. Лѣкарътъ бѣ повиканъ да прегледа нѣколко болни, а агрономътъ — да даде десетина планове за построяване на модерни торища, кокошарници, свинарници и пр.

Нѣма да сгрѣша, ако кажа, че деньтъ 18. ноемврий бѣ истински празникъ за Девене, па и за насъ.

Тукъ дължа една малка скоба. Нашето учителство, което мнозина обичатъ да замѣрятъ съ камънчета за неизпълнени задължения, е работило и работи изъ стрѣмния друмъ на обществената просвѣта. Учителитѣ отъ Девене и тия отъ Чиренъ, Три Кладенци и Осенъ, които бѣха тукъ и даваха центъра на читалищнитѣ ядра въ тоя край, сж приготвили здравия материалъ за новия градежъ на просвѣта. Къмъ тѣхъ и тия що сж около тѣхъ, предимно трѣбва да сж обърнати погледитѣ — тѣ ще продължаватъ това, което „Развитие“, съ толкова приятна смѣлость, предпие да се отиде долу... долу, кждето е най-тъмно и кждето най-вече е нужно слънце.

